

دوره نهم - سال اول

شماره چاپ: ۵۶

تاریخ چاپ: ۱۳۹۱/۴/۵

شماره ثبت: ۵۲

اظهار نظر کارشناسی درباره:

«طرح خدمات رسانی به ایثارگران»

کد موضوعی: ۲۴۰

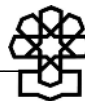
شماره مسلسل: ۱۲۵۵۴

شهریورماه ۱۳۹۱

به نام خدا

فهرست مطالب

۱	چکیده
۱	مقدمه
۳	بررسی سابقه طرح و ارائه راهکار
۶	بررسی مواد طرح حاضر
۱۳	جمع‌بندی
۱۴	منابع و مآخذ

اظهار نظر کارشناسی درباره: «طرح خدمات رسانی به ایثارگران»

چکیده

«طرح خدمات رسانی به ایثارگران» در تاریخ ۱۳۹۱/۴/۵ در مجلس نهم اعلام وصول گردید. این طرح دارای سابقه رسیدگی از دوران مجلس هفتم می‌باشد که البته متأسفانه تاکنون به نتیجه نهایی نرسیده است. در این گزارش ضمن بررسی مواد طرح تقدیمی، به نکاتی پیرامون جنبه‌های حقوقی آنها اشاره شده است.

مقدمه

پیشینه این طرح به دوران مجلس هفتم بازمی‌گردد. لایحه‌ای تحت عنوان «لایحه جامع خدمات رسانی به ایثارگران» تقدیم مجلس شد که با تصویب مجلس براساس روال پیش‌بینی شده در اصل هشتادوپنجم قانون اساسی، مورد بررسی کمیسیون اجتماعی قرار گرفت. کمیسیون مزبور لایحه را که مشتمل بر ۵۹ ماده بود، با اصلاحاتی در ۷۸ ماده به تصویب رسانیده و مجلس نیز طبق مصوبه مورخ ۱۳۸۵/۶/۵ با اجرای آزمایشی آن به مدت ۴ سال موافقت نمود. مصوبه مجلس با ایرادات نسبتاً گسترده‌ای از جمله ایراد اصل هفتادوپنجم از سوی شورای نگهبان مواجه گردید. مجلس شورای اسلامی ضمن رفع برخی ایرادات، بر برخی دیگر از مواد مصوب اصرار کرده و در

نتیجه مصوبه در مورخ ۱۳۸۶/۴/۲۵ برای بررسی به مجمع تشخیص مصلحت نظام ارجاع گردید. مجمع در این ارتباط با دو مشکل روبرو گردید: اول رفع ایراداتی که شورای نگهبان به مصوبه مجلس داشت و دوم اعتراضاتی که جانبازان به برخی مواد مصوبه داشتند که با ایراد شورای نگهبان هم مواجه نشده بود. بنابراین مجمع اولاً به دلیل موجه تشخیص دادن مطالبات جانبازان و عدم توانایی قانونی در پاسخگویی به خواست آنان و ثانیاً به دلیل آنچه تحت عنوان ابهامات و ایرادات از جمله نحوه رسیدگی به لایحه در مجلس عنوان نمود، از ادامه رسیدگی به لایحه خودداری و آن را طی نامه مورخ ۱۳۸۶/۱۲/۱۲ جهت رفع ایرادات و اعمال اصلاحات لازم به مجلس شورای اسلامی عودت داد. گفتنی است تبصره «۲» ماده (۳۹) مصوبه کمیسیون ناظر به قطع حقوق دریافتی جانبازان در صورت اشتغال آنها از جمله موارد عمده اعتراض جانبازان می‌باشد.

در جهت رفع مشکل مزبور، نمایندگان محترم مجلس طرحی را ارائه کردند که به پایان رسیدن عمر مجلس هفتم، فرآیند رسیدگی به آن ناتمام ماند و برخی از نمایندگان محترم مجلس هشتم، با هدف رفع بن‌بست پیش آمده، پاسخ به تقاضاهای جانبازان و در جهت تکمیل لایحه تحت بررسی مجمع و تکمیل مفاهیم آن، «طرح خدمات‌رسانی به ایثارگران» را که مشتمل بر ۱۳ ماده و دارای قید فوریت بود به تاریخ ۱۳۸۷/۸/۱۹ تقدیم مجلس نمودند. کمیسیون اجتماعی به‌عنوان کمیسیون اصلی رسیدگی‌کننده به طرح، در تاریخ ۱۳۸۷/۱۱/۲۹ آن را با اصلاحاتی و در قالب ۳۹ ماده به تصویب رساند. مصوبه کمیسیون مجدداً به پیش‌بینی موادی پرداخت که دارای بار

مالی بود و به همین دلیل در دستور کار مجلس قرار داده نمی‌شد. در ادامه این فرآیند، رئیس محترم مجلس هشتم به‌منظور جلوگیری از تکرار سرنوشت لایحه مصوب در اختیار مجمع، در مورد طرح‌های الحاقی و اصلاحی نمایندگان، طی نامه‌ای به رئیس مجمع تشخیص مصلحت نظام پیشنهاد داد تا با اخذ اذن از مقام معظم رهبری، مجمع بتواند مجدداً به موضوع لایحه ورود پیدا کرده و ضمن رسیدگی به موارد اختلافی به سایر موارد محتاج به اصلاح نیز رسیدگی نماید، که البته اقدام مورد اشاره تاکنون فاقد هرگونه نتیجه عملی بوده است.

با آغاز به کار مجلس نهم طرحی که در مجلس هشتم ارائه شده بود، مجدداً به تاریخ ۱۳۹۱/۴/۵ اعلام وصول گردید. این طرح با همان عنوان قبلی و با همان ۱۳ ماده جهت بررسی تقدیم مجلس شده است، بنابراین با مفاد گزارش مصوب کمیسیون اجتماعی جهت بررسی در صحن علنی تفاوت دارد. در واقع طرح پیشنهادی فعلی، همان طرحی است که در مجلس هشتم تقدیم شد البته بدون پیشنهاد تغییرات بعدی اعمال شده در آن توسط کمیسیون اجتماعی مجلس هشتم، که اکنون براساس ماده (۱۴۰) قانون آیین‌نامه داخلی مجلس شورای اسلامی با درخواست نمایندگان مجدداً اعلام وصول گردیده است.

بررسی سابقه طرح و ارائه راهکار

بررسی سابقه لایحه مزبور و طرح‌های ارائه شده متعاقب آن، نشان می‌دهد مشکل اساسی که باعث طولانی شدن روند رسیدگی درخصوص این لایحه و طرح متعاقب آن شده است، آن است که پیشنهادهای نمایندگان درخصوص لایحه و طرح‌های

مزبور منجر به افزایش هزینه‌های عمومی می‌شوند بدون آنکه طریق تأمین آنها پیش‌بینی شده باشد. بنابراین این طرح‌ها در صورت تصویب، با ایراد مغایرت با اصل هفتادوپنجم قانون اساسی از سوی شورای نگهبان مواجه خواهند شد.

با توجه به این نکته و سیر مراحل طی شده لایحه جامع خدمات‌رسانی به ایثارگران، دو راهکار به شرح ذیل قابل بررسی است:

راهکار اول که در واقع خارج از حوزه کارکرد تقنینی مجلس قرار دارد عبارت است از: ادامه رایزنی‌ها جهت به نتیجه رسیدن بررسی و اعلام‌نظر نهایی مجمع تشخیص مصلحت با لحاظ اصلاحات لازم و همچنین خودداری از ارائه هرگونه طرح الحاقی و یا اصلاحی نسبت به لایحه مزبور، که اقدام ریاست محترم مجلس در نامه‌نگاری با ریاست مجمع تشخیص مصلحت نظام در همین راستا ارزیابی می‌شود.

راهکار دوم آن است که نمایندگان محترم با توجه به اینکه مجمع تشخیص مصلحت نظام طی نامه مورخ ۱۳۸۶/۱۲/۱۲ به شماره ۸۶۱۹۶۸-۹۷۰۰/ح مصوبه مجلس را مجدداً جهت انجام پاره‌ای اصلاحات و رفع ابهامات، به مجلس شورای اسلامی عودت داده است، با لحاظ تمام جوانبی که تاکنون مانع از تصویب نهایی این طرح شده است، به اصلاح آن بپردازند. امتیاز این رویکرد آن است که اولاً مواد پیشنهادی دولت در لایحه تقدیمی خویش کماکان به قوت خود باقی می‌ماند و ثانیاً با رفع موارد اختلافی با شورای نگهبان از طریق حذف و اصلاح مواد دارای بار مالی و موادی که به حق، مورد اعتراض ایثارگران عزیز قرار دارد، طرح مزبور سریع‌تر به سرانجام خواهد رسید.

در صورت اتخاذ این راهکار به نظر می‌رسد، به دو دلیل ذیل، بهتر است بررسی و تصویب طرح در صحن علنی مجلس صورت گیرد. اول آنکه شورای نگهبان در رویه اخیر خود به مسئله تشخیص ضرورت تفویض اختیار قانونگذاری از سوی مجلس به کمیسیون‌های داخلی موضوع اصل هشتادوپنجم قانون اساسی ورود پیدا کرده و در صورتی که ضرورت تشخیص شده از سوی مجلس را بلاوجه بداند، مصوبه مجلس را مغایر با اصل هشتادوپنجم اعلام خواهد کرد. از جمله دلایل استنادی شورا در این رابطه، وجود قوانین و مقررات مکفی جهت جلوگیری از ایجاد خلا قانونی در مورد موضوعی است که تصویب آن به ضرورت به کمیسیون سپرده شده است. بنابراین با عنایت به اینکه در حوزه امور ایثارگران، هم‌اکنون قوانین متعددی مجری است، احتمال آنکه شورای نگهبان ایراد فوق را مطرح نماید، وجود دارد.

دلیل دوم ناظر به مطلب طرح شده در نامه مجمع تشخیص مصلحت است که طی آن چنین اظهار نظر شده: «مصوبه کمیسیون اجتماعی از آن جهت که دارای جنبه آزمایشی و موقتی است و از طرفی مصوبه مذکور دارای اثرات مالی مستمر و دائم می‌باشد، لذا تفویض اختیار تصویب آن به کمیسیون دارای ایراد می‌باشد». هرچند این ایراد مذکور از لحاظ حقوقی محل تأمل می‌باشد، لکن به منظور رفع موانع احتمالی آینده، پیشنهاد می‌شود اصلاحات لازم در مصوبه مزبور در صحن علنی مجلس شورای اسلامی صورت گیرد.

گفتنی است در مقدمه توجیهی طرح خدمات‌رسانی به ایثارگران که در مجلس هشتم و نهم ارائه شده و دارای عبارات یکسانی است، هدف از ارائه طرح، تکمیل و

رفع نقایص لایحه جامع خدمات‌رسانی به ایثارگران که در اختیار مجمع تشخیص مصلحت می‌باشد، دانسته شده است که اگر منظور از آن اصلاح لایحه مزبور باشد، این امر صحیح به نظر نمی‌آید، چرا که لایحه اخیرالذکر هنوز به مرحله نهایی تصویب خود نرسیده و به قانون تبدیل نشده است، فلذا نمی‌توان برای اصلاح آن طرح قانونی ارائه نمود. البته در حال حاضر با اقدام مجمع تشخیص در عودت لایحه مزبور به مجلس، بدون نیاز به طرح قانونی می‌توان به انجام اصلاحات لازم مبادرت کرد.

بررسی مواد طرح حاضر

به‌طور کلی، طرح حاضر با توجه به مفاد مواد آن، طرحی جامع برای خدمات‌رسانی به ایثارگران قلمداد نمی‌شود و با توجه به مقدمه توجیهی طرح، چنین مدعایی نیز ندارد و در واقع اصلاحیه‌ای بر لایحه جامع محسوب می‌گردد. قبل از بررسی مواد «طرح خدمات‌رسانی به ایثارگران» اعلام وصول شده در مجلس نهم، باید این موضوع را متذکر شد که برخی موادی که در لایحه جامع پیش‌بینی شده و در طرح‌های اصلاحی نمایندگان و طرح حاضر نیز آمده، در قانون برنامه پنجم توسعه گنجانده شد. از جمله این موارد می‌توان به مواد (۴۴) و (۴۵) و بند «ب» ماده (۶۵) قانون برنامه در حوزه امور بهداشتی - درمانی، آموزشی و استخدامی اشاره کرد.

ماده (۱)

این ماده به نحوه احراز مصادیق ایثارگری، تعیین درصد و تشخیص ازکارافتادگی و تعیین عائله تحت تکفل مشمولین قانون پرداخته که کامل‌تر از مفاد لایحه مصوب مجلس می‌باشد، اما شورای نگهبان در بررسی لایحه به مصادیق حکم این ماده که دایره محدودتری هم نسبت به ماده پیشنهادی فعلی داشت، ایراد اصل هفتادوپنجم را مطرح نمود. تبصره این ماده نیز جهت تحقق درخواست‌های به حق جانبازان می‌باشد که مورد توجه طراحان قرار گرفته است.

ماده (۲)

این ماده به تعریف خانواده شاهد پرداخته و اعضای خانواده جانبازان ۷۰ درصد و بالاتر را نیز مشمول امتیازات و تسهیلات مربوط به خانواده شاهد دانسته است. این موضع، امری شایسته تقدیر و در جهت رعایت هرچه بیشتر شأن و کرامت جانبازان گرانقدر می‌باشد، لکن به‌لحاظ عدم پیش‌بینی محل جبران هزینه‌ها، با ایراد اصل هفتادوپنجم مواجه خواهد شد.

ماده (۴)

در این ماده دولت مکلف شده نسبت به تأمین مسکن مشمولین مواد (۱) و (۲) طرح با اختصاص تسهیلات گسترده اقدام نماید. همچنین ایثارگران موضوع ماده مشمول تخفیف ۱۰۰ درصد مقرر در ماده (۱۶) قانون ساماندهی و تولید و حمایت از عرضه

مسکن شده‌اند. موضوع این ماده در لایحه جامع، که در مواد متعددی به خدمات مربوط به تأمین زمین و مسکن پرداخته، سابقه ندارد. لکن این ماده نیز با ایراد مغایرت با اصل هفتادوپنجم روبرو است.

ماده (۵)

این ماده به نحوه ارائه خدمات بیمه‌ای به مشمولین اشاره دارد. تغییر قابل توجهی که در این ماده نسبت به ماده (۱۲) لایحه جامع وجود دارد، جایگزینی کلمه «نحوه» به جای «حدود» در عبارت آغازین ماده (۱۲) لایحه است. به نظر می‌رسد علت این تغییر آن باشد که طبق مفاد ماده (۱۲) لایحه، تعیین حدود خدمات بیمه‌ای به دولت سپرده شده بود، در حالی که ماده (۵) طرح تنها به واگذاری اختیار تعیین نحوه ارائه خدمات توسط دولت بسنده کرده است.

ماده (۶)

این ماده حقوق و مزایای پرسنل وظیفه و نیروهای داوطلب غیرشاغل را مورد توجه قرار داده است و درخصوص تحت شمول قرار دادن جانبازان و آزادگان از کارافتاده جزئی، و ملاک عمل قرار گرفتن حقوق بالاتر در صورتی که حقوق قابل تعلق به مشمولین توسط نیروهای مسلح کمتر از حقوق افراد همتراز آنان در دستگاه‌های اجرایی باشد، با ماده (۳۸) لایحه جامع تفاوت دارد و نسبت به آن کامل‌تر است. همچنین در این ماده مزایایی برای آن دسته از افرادی که براساس بند «ج» ماده

(۱۰۸) قانون ارتش و مواد مشابه در قانون سپاه و ناجا، بازنشسته می‌شوند، در نظر گرفته است که به اشتباه در متن ماده، بند «الف» ماده (۱۰۸) ذکر شده است. این ماده نیز به دلیل افزایش هزینه‌های دولت بدون پیش‌بینی محل تأمین آن با ایراد مغایرت با اصل هفتادوپنجم قانون اساسی مواجه می‌باشد. نکته آنکه درخصوص دستگاه‌های اجرایی مذکور در ماده، به قانون برنامه چهارم ارجاع شده است. علی‌القاعده اعتبار این قانون و احکام آن پایان یافته است و برای نام بردن از دستگاه‌های اجرایی، ماده (۵) قانون مدیریت خدمات کشوری و یا ماده (۲۲۲) قانون برنامه پنجم و یا ماده (۲) وافی به مقصود خواهد بود.

ماده (۷)

این ماده که به تأمین و پرداخت صد درصد هزینه تحصیل ایثارگران و خانواده‌های آنان اختصاص دارد، با اضافه کردن عبارت «بدون محدودیت در انتخاب رشته» در آخر ماده و حذف تبصره ماده (۶۷) لایحه جامع، در صدد مرتفع ساختن مشکلات احتمالی اجرای ماده برآمده است. لکن این ماده نیز با ایراد مغایرت با اصل هفتادوپنجم روبرو است.

ماده (۸)

این ماده که به شرایط اعطای سهمیه و بورس تحصیلی اختصاص دارد، نسبت به ماده (۷۱) لایحه جامع، دارای این تفاوت است که میزان سهمیه و بورس را از ۲۰

درصد به ۲۵ درصد افزایش داده و کسب حداقل ۷۰ درصد حدنصاب شرایط علمی را برای کلیه رشته‌ها کافی دانسته و کسب ۸۰ درصد حدنصاب علمی برای رشته‌های پزشکی را حذف کرده است.

ماده (۹)

این ماده به موضوع تکلیف دولت به پیش‌بینی اعتبار و تسهیلات لازم جهت تهیه خودرو مناسب برای جانبازان پرداخته است. این ماده تبصره‌های «۱» و «۲» ماده (۴۵) لایحه جامع را که در همین ارتباط است حذف کرده و جمله «و در صورت عدم تأمین خودروی مناسب داخلی مجوز ورود خودروی مناسب هر پنج سال یکبار برای جانبازان را با اعمال معافیت‌های گمرکی و عوارض و شماره‌گذاری صادر نماید» را به انتهای ماده اضافه کرده است که در این خصوص، این ماده نیز به دلیل افزایش هزینه‌های دولت بدون پیش‌بینی محل تأمین آن با ایراد مغایرت با اصل هفتادوپنجم قانون اساسی مواجه می‌باشد.

ماده (۱۰)

کمیسیون رسیدگی به شکایات ایثارگران، در لایحه جامع وجود نداشت، هر چند که چنین کمیسیونی در ماده (۱۶) قانون تسهیلات استخدامی و اجتماعی جانبازان مصوب ۱۳۷۴/۳/۳۱ پیش‌بینی شده بود. تفاوت کمیسیون موضوع این ماده با کمیسیون ماده (۱۶) فعلی در اضافه شدن دو عضو جدید، یک نماینده از ستاد کل

نیروهای مسلح، و یک نماینده از قوه قضائیه می‌باشد. همچنین آرا این کمیسیون در دیوان عدالت اداری قابل تجدیدنظرخواهی شمرده شده است که البته تنها از باب تأکید بر این حق، بیان شده است، چرا که به موجب قانون دیوان عدالت اداری، این امکان به صورت بالفعل، وجود دارد.

به نظر می‌رسد جهت افزایش اطمینان نسبت به رسیدگی عادلانه و منطبق بر قانون کمیسیون مزبور در راستای احقاق حقوق ایثارگران و جلوگیری از ارجاع غیرضروری پرونده‌ها به دیوان عدالت اداری در مواردی که نسبت به آرای این کمیسیون اعتراض می‌شود، مقرر گردد نمایندگان مراجع عضو این کمیسیون، کارشناسان خبره رشته حقوق و از معاونت حقوقی مرجع معرفی‌کننده بوده و آشنا به قوانین و مقررات حوزه ایثارگران باشند. از سوی دیگر در راستای شفاف نمودن نحوه رسیدگی به شکایات ایثارگران، استماع نظرات و اخذ دفاعیات ایشان، اطلاع از سوابق و مدارک موجود و مرتبط، آگاهی از مبانی و مستندات رأی کمیسیون و سایر موارد ناظر به رعایت حقوق شهروندی ایثارگران، تهیه آیین‌نامه نحوه رسیدگی کمیسیون مزبور به شکایات ایثارگران نیز تکلیف گردد. بدین منظور پیشنهاد می‌گردد آیین‌نامه مزبور توسط هیئتی مرکب از قضات عالی‌رتبه دیوان عدالت اداری و کارشناسان خبره معاونت حقوقی ریاست جمهوری، بنیاد شهید و امور ایثارگران و ستاد کل نیروهای مسلح، تدوین گردد.

همچنین لازم است جهت تضمین تشکیل این کمیسیون، عبارت «بنیاد مجاز است» به «بنیاد مکلف است» تغییر یابد.

ماده (۱۱)

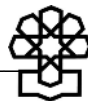
حکم این ماده درخصوص جانبازانی که به دلیل ضایعات ناشی از جانبازی، فوت می‌نمایند، مشابه حکم ماده (۱۵) قانون تسهیلات استخدامی و اجتماعی جانبازان می‌باشد و در لایحه جامع به آن پرداخته نشده است. تفاوت مفاد ماده (۱۱) طرح حاضر با ماده (۱۵) فوق‌الاشاره آن است که به منظور جلوگیری از تضییع احتمالی حقوق خانواده‌های ایثارگر، کمیسیونی تخصصی پیش‌بینی شده که علاوه بر نمایندگان بنیاد شهید، نمایندگان از ستاد کل نیروهای مسلح و سازمان پزشکی قانونی نیز در آن حضور دارند.

ماده (۱۲)

ماده مزبور در بردارنده دو موضوع می‌باشد: یکی تأکید بر حق بهره‌مندی ایثارگران از موضوع قوانین و مقررات قبلی و دیگری لغو موارد مغایر. در این خصوص باید گفت عنوان نمودن موضوع نخست بی‌فایده بوده و موضوع دوم مبنی بر لغو موارد مغایر با ابهام مواجه می‌باشد و اگر منظور طراحان لغو قوانین و مقررات مغایر با طرح پیشنهادی باشد، لازم است آن دسته از قوانین مغایری که صریحاً نسخ می‌گردند ذکر شوند.

ماده (۱۳)

حکم این ماده که به منظور رفع مشکل ایجاد بار مالی ناشی از اجرای مواد، طراحی شده است، با توجه به رویه اخیر شورای نگهبان، وافی به مقصود نبوده و مغایرت مواد متعدد طرح پیشنهادی با اصل هفتادوپنجم قانون اساسی همچنان باقی خواهد بود.

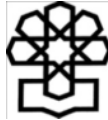

جمع‌بندی

«طرح خدمات‌رسانی به ایثارگران» که به‌لحاظ محتوا و عنوان عیناً مشابه طرح ارائه شده در مجلس هشتم است، متضمن اعمال اصلاحاتی در لایحه جامع خدمات‌رسانی به ایثارگران در جهت حمایت قانونی بیشتر و مطمئن‌تر از حقوق ایثارگران عزیز می‌باشد، لکن با توجه به مشکلات و موانعی که در مقدمه و بررسی سوابق امر به آن اشاره شد، نمی‌تواند گرهی از مشکل لایحه خدمات‌رسانی به ایثارگران که تاکنون ۸ سال از شروع فرآیند بررسی آن در مجلس شورای اسلامی و مجمع تشخیص مصلحت می‌گذرد، بگشاید. ادامه روند گذشته باعث شده تا ایثارگران عزیز و خانواده‌های ایشان از تمام حقوق و امتیازات مقرر در لایحه و طرح‌های ارائه شده محروم بمانند، در حالی که اگر به نحوی عمل شود که حداقل برخی از مواد لایحه احیا شده و لازم‌الاجرا گردد، می‌تواند بخشی از مشکلات این قشر را مرتفع سازد. لذا به نظر می‌رسد دو راهکار پیشنهاد شده در گزارش بهتر بتواند به نتیجه مطلوب جهت احقاق حقوق ایثارگران عزیز منجر گردد و بر این مبنا توصیه می‌شود، کلیات طرح حاضر رد شود.

منابع و مأخذ

۱. قانون برنامه پنجم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران، مصوب ۱۳۸۹/۱۰/۱۵.
۲. لایحه جامع خدمات‌رسانی به ایثارگران، مصوب ۱۳۸۵/۵/۲۴ کمیسیون اجتماعی مجلس شورای اسلامی.
۳. قانون تسهیلات استخدامی و اجتماعی جانبازان، مصوب ۱۳۷۴/۳/۳۱.
۴. قانون الحاق یک تبصره به قانون استخدام جانبازان، اسرا و افراد خانواده‌های شهدا و...، مصوب ۱۳۷۵/۹/۷.
۵. قانون برنامه چهارم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران، مصوب ۱۳۸۳/۶/۱۱.

شماره مسلسل: ۱۲۵۵۴

مرکز پژوهش‌ها
مجلس شورای اسلامی

شناسنامه گزارش

عنوان گزارش: اظهارنظر کارشناسی درباره: «طرح خدمات‌رسانی به ایثارگران»

نام دفتر: مطالعات حقوقی (گروه عمومی)

تهیه و تدوین: علیرضا رودگر

مدیر مطالعه: —

ناظر علمی: حجت‌الاسلام والمسلمین جلیل محبی

متقاضی: کمیسیون اجتماعی

همکار: رضا مستمع

همکاران خارج از مرکز: —

اظهارنظرکنندگان خارج از مرکز: —

ویراستار تخصصی: —

ویراستار ادبی: —

واژه‌های کلیدی: —

تاریخ شروع مطالعه: ۱۳۹۱/۴/۱۱

تاریخ خاتمه مطالعه: ۱۳۹۱/۶/۱۸

تاریخ انتشار: ۱۳۹۱/۶/۱۹